

—Pertot. Però vostè, cregui'm, no es mogui de les ordres del metge i vagi a cercar la medicina.

—Sí que ho faré. Qui sap si és gaire cara?

—Per a la salut, no hi ha res car.

—I escolti, donya Laura. Si algun dia la Justina tingués cucs, què m'aconsella que faci?

—Li ho repeteixo, no es mogui del que li digui el doctor. Només recordo que una vegada que en Lluïset, el germà de la Neus, tenia cucs van anar-li molt bé unes lavatives d'aigua amb sucre.

—Què diu, ara? Si el sucre és el que fa els cucs!

—Qui li ho ha dit?

—Donya Laura, per l'amor de Déu. Si tot-hom ho sap això. No té més que fixar-se amb la fruita. Quan és verda no hi ha cucs; en canvi, com més madura, més cucs.

—Bé, bé; deixi's de falòrnies. Ai, deixi'm marxar, que la bugada m'espera. Oh, i ara que me'n recordo. Tinc el cubell que em vesca i no podré fer res si abans no hi dona un cop de ma el Cristòfol, el llauner.

—I jo vaig a despatxar la recepta. Primer és una cosa que l'altra. En Marianet prou volia pops ofegats, però avui s'haurà de fer repicar, perquè a aquesta hora qualsevol troba peix a plaça.

—Vagi, vagi, sense compliments.

—Sí, que si el metge arriba...

—Passi-ho bé.

—Estigui boneta.

PEL SR. CONSELLER DE SANITAT I ASSISTÈNCIA SOCIAL

El «timo» dels específics

No pretenem fer cap descobriment en dir-vos, Honorable senyor Conseller, el nivell a què ha arribat la propaganda de molts específics, que assegurant que guareixen mals greus no fan altra cosa que fer passar al pobre malalt una oportunitat única potser de guarir-se. Arriba el mercantilisme desenfrenat a insultar grollerament fins la cultura del poble, que si no arriba al nivell que voldríem, tampoc és en general tan inferior per admetre certs específics «miraculosos». Amb tot, hi ha un ressò important entre la gent més ignorant, i són els que donen més contingent a la població hospitalaria, amb malalties que ateses degudament podrien guarir-se. No és que vulguem arribar a la supressió de l'anunci del que podem anomenar medicament curatiu, que si és un ideal, no és pas fàcil portar-lo a la realitat. Però així com hi ha un Estatut de Premsa, que controla les notícies falses i castiga els propagadors de falsedats, **¿no fóra possible d'establir una prèvia censura, per benèvola que fós, dels anuncis de medicaments curatius, per evitar que atemptin impunement contra la salut, contra els migrats recursos de l'assistència pública dels hospitals i dispensaris i contra la dignitat i la cultura de la nostra terra?**

Els paràsits en els espectacles públics

Malgrat les previsions de les ordenances municipals sobre Higiene, avui dia és impossible entrar en un espectacle públic —dhuc els més pròcers— sense sortir del tot desproveït d'algun d'aquests molestos insectes que sota l'alè de l'estiu, es substreuen a les mesures que actualment es prenen per a exterminar-los. Atesa la importància que té per a la salut pública, **¿no podria obligar-se les empreses a una esterilització diària dels locals —en cada sessió— mitjançant els nombrosos parasitocides amb què compta el benemèrit Institut Municipal d'Higiene?**

